

ESPAI D'OPINIONS**Nº45**
Juny 2011**Joana Maria de Roque
Company****Periodista****TAMBÉ UNA MICA DE FELICITAT**

Ja hi ha nou parlament. Sense sorpreses, sols una petita equivocació d'un diputat del PP que va confondre Pere Palou amb Pere Rotger. A unes altres circumstàncies, quan les majories eren tan justes, un vot equivocat hagués pogut suposar un terratrèmol. Ara no té la més mínima importància. Amb un 46, 37% 35 diputats, sobre un total de 59. La resta la componen un PSOE trist i que sembla que encara no acaba de creure els resultats - la seva pèrdua de vots- i un PSM lleugerament millorat i desproporcionadament eufòric per poder ser , a la fi , una real oposició front els partits estatals. A la plaça d' Espanya encara campen els indignats que diuen no a un sistema econòmic i financer que ha deixat sense expectatives els joves , amb poques feines als de mitjana edat i amb minses pensions als jubilats.

Ha plogut els darrers dies, però l'atmosfera en conjunt sembla, densa, grisa gairebé emborrada i plena de tèrboles sospites. El PP sospita que la situació financera del Govern i altres institucions és pitjor del que hem sabut fins ara i el futur president José Ramón Bauzá va declarar al diari "El País" que s'ho han de mirar per saber si el proper mes podran pagar les nomines de tots els funcionaris. El PSIB sospita que aquest catastrofisme es deu a un intent de justificar els retalls socials que conformen el pla B del PP. Sobre la segona reforma laboral, que no se va poder pactar, els sindicats sospiten que segurament els empresaris se varen fer enrere quan varen veure venir una nova època PP i els més crítics amb la feina dels envellits sindicats que ells no varen voler signar per deixar el "marron" en mans del Govern i poder mantenir una certa imatge de defensors dels treballadors.

Molts més rumors sobre les intencions "dels altres" s'estenen per les Illes. Per exemple que l' anterior govern obligava a tothom a parlar com si fos del barri de Gràcia de Barcelona quan s'examinava de les proves orals de català.

Tot això crea molta incertesa i angoixa, gens bona per la recuperació econòmica. El que manca és il·lusió. No tenim els comptes clars i hem hagut de fer la xocolata amb molta d'aigua per fer-la durar. Més endavant també hi

haurem de posar la xocolata del lloro que només menjarà pa i lletuga? Però, i la padrina? I el jove que no pot pagar la hipoteca?

La meua memòria és feble i l'excés d'informació difusa encara la confon més . Però sé ben segur que Mariano Rajoy va criticar la primera reforma laboral per haver retallat els sous dels funcionaris i congelat les pensions. Segurament alguns –no necessàriament il·lusos -varen pensar que amb un govern del PP se posaria remei a ambdues coses. Si no ho fan, serà per què ho han trobat tot més mal fet i desastrós del què es pensaven?.

L'anterior president de la Comunitat, Francesc Antich diu que deixarà la presidència del grup parlamentari- no serà portaveu- i tindrà un càrrec de senador per les Illes. Poca cosa se pot fer contra els estats d'ànims dels polítics que es senten derrotats i el que ells mateixos expliquen que volen fer amb la seva vida però sí que se pot demanar a un partit polític que quan és a l'oposició hi sigui amb ganes, documentació i efectivitat. S'ha d'esperar de la nova portaveu, Armengol.

L'herència del govern Mates i els casos de corrupció també de UM S.L. varen ser com un fantasma sempre present a l'anterior legislatura, però això no significa que la feina feta fos “molt convenient o bona, però mal explicada o entesa”. Una de les obligacions dels governants és fer-se entendre i no me convenç gens el discurs del PSOE i en certa manera del PSIB sobre què s'ha fet el que s'havia de fer, encara que això suposàs un sacrifici pel partit i el que no s'entén ara s'entendrà en el futur.

Els ciutadans volem entendre la nostra vida cada dia, a la feina, a l'atur, a l'hora d'anar a comprar o quan se revisen les hipoteques. I això ho saben molt be els indignats, per exemple. El moviment fins ara ha parlat de coses molt concretes. Tant com dur a la pràctica drets reconeguts a la Constitució: educació, treball, vivenda, sanitat, llibertat d'expressió... Es mouen pensaments, circulen per la xarxa, es qüestionen moltes coses.

La nova oposició segurament és podrà nodrir de les idees d'aquesta gent que ha sortit al carrer, quan ells, els polítics hi surtin de bon de veres.

El Govern, com tots quan comencen, diu que escoltarà i se suposa que serà per prendre decisions, no el temps. I després s'haurà d'explicar. Encara no està del tot clar el que volen fer (llevat de tancar la TV de Mallorca i suposadament garantir que tots els nins puguin anar a l'escola que escollesquin els seus pares). Però la crisi crea urgències també d'expectatives . També obliga a estalviar adjectius i conceptes buits sobre “ja ho veurem, però ho farem bé”. Per crear il·lusió s'han de menester fets concrets i explicacions clares. I un govern que no crea cap il·lusió és sols com una gestoria. Com deia un jove indignat “tenim dret a una mica de felicitat”.